

**EINDIG BIJ DE DEUR
ZODAT JE ER UIT KAN**

SMAKGELUIDEN

Mijn vriendin zegt dat ik snurk. Ik moet haar op haar woord geloven. Ik zeg dat ik waarschijnlijk snurk om de dood op afstand te houden. Mijn vriendin zegt dat ik haar nachtrust verpest en dat ik de komende tijd maar beneden, op de bank, moet slapen. Ze heeft mijn kussen en een deken op de bank gelegd. We zijn al meer dan acht jaar samen. Mijn vriendin zegt dat ik een oplossing voor mijn gesnurk moet vinden. Ze zegt dat ik tijdens het slapen ook vieze smakgeluiden met mijn mond maak. Die vieze smakgeluiden ken ik, daar schrik ik soms wakker van. Ik dacht altijd dat mijn vriendin de vieze smakgeluiden maakte.

Natuurlijk ben ik beledigd. Ik pak mijn kussen van de bank en smijt het terug op de bank. Ik loop met harde stappen naar de buitendeur. Voor de deur staan mensen te praten. Buurtbewoners. Ik hoor ze net op tijd praten. De deur is nog dicht. Ik durf niet naar buiten. Ik wil alle mensen op afstand houden. Ik wil geen hallo hoeven zeggen. Ik wil de mensen in alle oprechtheid kunnen negeren.

Door de brievenbus kijk ik naar de mensen. Ik wacht tot ze weggaan. Ik zit op mijn knieën voor de brievenbus en kijk naar buiten. Mijn vriendin staat boven aan de trap en maakt met haar mond provocerende smakgeluiden naar me.

VERTELDE MENSEN

Vandaag verneemt ze voor het eerst dat ze niet bestaat. Ze vermoedde het al een tijdje. Nadat de postbode is geweest zit er tussen de gebruikelijke reclamefolders een aan haar geadresseerde brief. Ze leest wat erin staat:

Het aantal inwoners van uw woonplaats is lager dan statistici tot nu toe aannamen. Dat is gebleken bij de volkstelling van twee jaar geleden waarvan de cijfers vrijdag zijn gepresenteerd. Daaruit blijkt dat er toen 1564 mensen in uw woonplaats woonden. Dat zijn er drie minder dan het Bureau voor de Statistiek tot nu toe schatte.

De inwoners van uw woonplaats waren in 1987 voor het laatst geteld. 5,7 procent van de 1564 inwoners is buitenlander. Vrouwen zijn oververtegenwoordigd. Tegenover de 897 vrouwen staan 667 mannen. In 2021 wordt een nieuwe volkstelling gehouden. In tegenstelling tot de klassieke volkstelling, waarbij alle inwoners van een land worden benaderd, is in 2011 slechts een derde van de bevolking ondervraagd. Dat gebeurde persoonlijk of schriftelijk. Er is ook gebruikgemaakt van gegevens van de gemeentelijke bevolkingsadministraties, het register van het arbeidsbureau en andere bronnen.

Het spijt ons u te moeten mededelen dat u een van de drie mensen bent in wie we ons verteld hebben. U heeft vierentwintig uur om uw gezin in te lichten, uw werk op te zeggen en weg te gaan. Voor verdere vragen kunt u terecht op nummer xxx-xxxxxxx.

Ze laat haar arm langs haar lichaam zakken, de brief valt op de grond. Volgens haar arbeidscontract heeft ze een maand opzegtermijn. Ze draait zich om en loopt de gang door, naar de woonkamer. Haar man bladert in een tijdschrift. Hun twee dochttertjes spelen op het kleed. Ze dragen identieke paarse jurkjes. Haar moeder heeft de jurkjes uitgezocht. Ze vertelt haar man dat ze niet bestaat. Ze zegt tegen haar dochttertjes dat mama niet bestaat. Haar man zegt dat hij het altijd al vreesde, maar dat hij toch van haar houdt. Haar man wijst op twee groene koffers die bij de achterdeur staan. Ze heeft de koffers niet eerder gezien, op het eerste gezicht lijken ze nieuw.

ACTIEPOPPETJES

Met mijn hoofd achterover in de tandartsstoel houd ik mijn mond zo ver mogelijk open. De tandarts zegt dat ik mijn mond niet zo ver open hoeft te houden, ik mag hem best iets verder dichtdoen. Ze kijkt in mijn mond. Ik durf niet te ademen uit angst dat ze ruikt dat ik uit mijn mond ruik. De tandarts zegt dat ze trots op me is, ze kan zien dat ik goed poets en flos. Ze zegt dat ik nauwelijks tandplak heb.

Ik poets en flos bijna nooit, ik drink wel veel bier. Ik denk dat het koolzuur in het bier tandplak oplost. De tandarts zegt dat ik bruine vlekken op mijn tanden heb, ze vraagt of ik misschien eventueel eens zou willen overwegen te stoppen met roken. Ik adem snel in, kom een beetje omhoog met mijn hoofd en zeg dat ik pas net heb gehoord dat roken slecht voor je is, en dat ik van plan ben er morgen mee te stoppen. Ik zeg dat ik net sigaretten ge-

kocht heb en dat ik net boven de armoedegrens leef.

Ik houd mijn hoofd weer achterover, adem in en open mijn mond weer. De tandarts zegt dat roken ook voordelen heeft. Ze prikt met een scherp voorwerp in mijn tandvlees. ‘Door het roken vernauwen je bloedvaten zich,’ zegt ze, ‘als je niet had gerookt, was je nu gaan bloeden. Rokers bloeden minder snel.’ De tandarts zegt dat ze de bruine aanslag van mijn tanden zal verwijderen. Ik doe mijn ogen dicht.

De assistente van de tandarts zegt, ergens boven mijn hoofd, dat ze laatst via internet een leuke jongen heeft ontmoet. Hij vroeg haar mee op date en stelde voor een happie te eten of een filmpie te pakken. Dat zag ze niet zitten. De assistente zei dat je elkaar dan niet echt leert kennen, omdat ze zich beiden beter voordoen dan ze eigenlijk zijn. De assistente stelde voor dat hij bij haar kwam wonen, wat hij deed. Hij zegde zijn huur op, verkocht de spullen die ze dubbel hadden, vond een nieuw baasje voor zijn katten – zij had al katten, katten samen, dat gaat vaak niet – en trok bij haar in.

In de eerste week dat ze samenwoonden noemde hij haar steeds Maartje, terwijl ze Manon heet. Ze hadden afgesproken iedere avond voor de televisie te hangen en dan te klagen dat er niets op de televisie was. Ze droegen allebei een trainingspak. Hij een grijs, zij een lila. Op zijn buik had hij een bak met chips staan. Zij at drop rechtstreeks uit de zak. Als ze samen waren, hielden ze hun buik niet in. Scheten lieten ze gewoon, in de woonkamer, in elkaars bijzijn. Sommige scheten waren zo hard dat de katten er even van opkeken. Hoewel ze in hetzelfde bed

sliepen, gingen ze niet met elkaar naar bed. Soms werd ze midden in de nacht wakker en hoorde ze dat hij zich stiekem aftrok. Dan kwam hij klaar in een arme, nietsvermoedende sok die hij diezelfde dag nog had gedragen.

Na een maand kwamen ze erachter dat ze toch niet bij elkaar pasten, dat ze meer als broer en zus leefden dan als geliefden. Toen is hij het huis uit gegaan. ‘Nu woont hij bij zijn ouders,’ zegt de assistente, ‘als ik het goed begrepen heb.’

De tandarts is druk bezig met het verwijderen van de bruine aanslag. Sinds mijn laatste tandartsbezoek is de rook van minstens 4562 sigaretten langs mijn tanden gegaan.

Soms zou ik willen dat ik pijnloos onthoofd zou worden. Hoofd en lichaam, beide nog in leven, maar gescheiden, zodat ik mijn lichaam eindelijk eens objectief kan bekijken met mijn hoofd. Om daarna met mijn lichaam mijn hoofd nonchalant een paar keer in de lucht te gooien. Vangen is dan natuurlijk op de gok.

Als ik vroeger met actiepoppetjes speelde, speelde ik met allerlei soorten actiepoppetjes door elkaar: Transformers, G.I. Joe, Star Wars, MASK, He-Man – ik had voor hen allemaal een plekje in de gestoorde genocideoorlog waarin ze verzeild waren geraakt. Ik deelde de actiefiguren willekeurig in twee legers in. De legers slachtten elkaar vervolgens af. De twee leiders bleven als laatsten over. Zij schoten elkaar gelijktijdig door het hoofd en waren dan allebei dood. Na een lang gevecht was iedereen dus dood. Al die moeite voor niks. Zo eindigde ieder gevecht onbeslist, maar was aan iedereen recht gedaan. Geen klachten, geen losgeld, geen urenlange onderhan-

delingen. Een democratische massaslachting. Daarna ruimde ik al mijn dode actiepoppetjes op in een doorzichtige plastic bak.

De tandarts zegt dat ik mijn mond iets te ver openhoud. Die mag best iets verder dicht. Voor de grap prikt ze nog een keer met een scherp voorwerp in mijn tandvlees. 'Als je bent gestopt met roken, kan ik dit niet meer doen,' zegt ze, 'dan bloed je dood.'

DE CONTOUREN VAN DE OERKNAL

Het lukt hem niet met zijn hoofd op deze planeet te leven. Hij zit op de bank, er wordt aangebeld. De gordijnen zijn open, de televisie staat uit. Hij kijkt naar waar zijn handen moeten zijn, hij kan zijn handen niet vinden. In zijn hoofd schiet hij langs sterren en planeten, door sterrenstelsels, alle kanten op, alles tegelijk. Hij volgt de contouren van de oerknal. Schepen sneller dan het licht proberen hem bij te houden, hij bekijkt ze en is in ze geïnteresseerd. Hij ziet nieuwe kleuren en vormen en woorden. Met zijn hoofd komt hij verder en verder en alles is eindeloos. Ondertussen ploffen de rekeningen op de mat.

VLOER

Ik heb een werkruimte in een ateliercomplex. In het gebouw werken allemaal kunstenaars, en ik. Er is ook een expositieruimte in het ateliercomplex. In de expositieruimte hebben de kunstenaars de afgelopen weken aan een gezamenlijk kunstwerk gewerkt: vele meters vol ge-

schilderd hout. De kunstenaars gaan het kunstwerk in een andere expositieruimte, verderop in de stad, exposeren.

Er wordt op mijn deur geklopt, ik zeg: 'Binnen.' De deur gaat open, het zijn de kunstenaars. Met z'n allen komen ze mijn werkruimte binnen. Ze gaan voor mijn schrijftafel staan en zeggen dat het kunstwerk af is. Ze zeggen dat het heel mooi is geworden. Ik loop met de kunstenaars mee naar de expositieruimte. Tegen de muren staan platen vol beschilderd hout. 'Mooi,' zeg ik. De kunstenaars zeggen dat de vloer erg vies geworden is. Ik kijk naar de vloer, die inderdaad erg vies is geworden. Er zit meer verf op de vloer dan op de houten platen. De kunstenaars zeggen dat ik de vloer opnieuw moet verven. Ik moet ook mijn steentje bijdragen, zeggen ze. Het kan natuurlijk niet allemaal van één kant komen.

De volgende dag loop ik van mijn huis naar het ateliercomplex. Terwijl een politiewagen voorbijrijdt, neger ik het rode stoplicht. Als de politiewagen daar niet had gereden, was ik ook door rood gelopen. Ik wil de politie laten zien dat de burgers die ze beschermen niet hypocriet zijn.

Voor de deur van mijn werkruimte staan twee potten grijze verf, een kwast, een verfroller en een blauwe plastic bak. Erbovenop ligt een briefje. Ik lees:

Joubert,

Gebruik de kwast voor de randen en eventueel voor de naden

Zorg dat je de wanden niet vies maakt

De verf hoeft niet verdund te worden

Veeg eerst even de vloer

*Begin met de randen
Eindig bij de deur
Zodat je er uit kan*

AANGESPOELDE VROUW

Een vrouw spoelt aan op een bewoond eiland. Overal staan huizen en flats. Het eiland heeft de zaakjes prima op orde: nergens liggen aardappelschillen en de straatverlichting werkt. Er zijn autowegen en joggers op het bewoonde eiland. De meeste joggers hebben tatoeages. De vrouw mag de mobiele telefoon van een jogger lenen. Ze belt haar beste vriendin, de vriendin vraagt waar ze zit, de vrouw vraagt het aan de jogger, de jogger zegt het tegen haar, de vrouw zegt het tegen haar vriendin, de vriendin zegt dat het eerst een uurtje rijden is, dat zij daarna nog een halfuur met de boot moet, maar dat zij haar zeker komt ophalen, geen probleem. Wel wil de vriendin van de aangespoelde vrouw eerst nog even douchen.

RIJBEWIJS

Ik ben zo dronken dat ik het tuutje van het blaasapparaat pas vind als de agent mijn hoofd vastpakt en naar het tuutje leidt. De agent zegt dat ik moet blazen. Hij zegt dat ik mijn lippen strak om het tuutje van het blaasapparaat moet houden en moet blazen. Ik blaas.

Spuug op het blaasapparaat en op de hand van de agent. Ik zeg sorry: 'Zwarry.'

De agent zegt dat we wachten op de uitslag. Ik plas in mijn broek. Ik zak een beetje onderuit in mijn stoel. Ik

probeer nonchalant met mijn arm in het opengedraaide raam van de autodeur te leunen. Mijn arm verliest zijn evenwicht en valt naar beneden. Ik doe alsof dit de bedoeling was, alsof ik met mijn arm net, toevallig, de buitenkant van de autodeur wil aanraken. Wat doe ik trouwens achter het stuur van een auto? Ik heb niet eens een rijbewijs.

Ik heb enorme dorst. De laatste keer dat ik achter het stuur van een auto zat, was toen we, in de straat, in de jaren tachtig, The A-Teampje speelden en ik B.A. Baracus moest zijn. De agent zegt tegen me dat ik te veel gedronken heb, dat ik moet uitstappen en mijn rijbewijs moet inleveren. Ik kijk omhoog, naar de agent, ik doe mijn ene oog dicht om hem scherper te kunnen zien. Ik zeg tegen de agent dat ik geen rijbewijs heb, maar dat ik ooit een weddenschap met mijn vriendin verloren heb, dat ik dacht dat we niet binnen twee uur van Katwijk naar huis konden fietsen, maar dat dat toch kon en dat ik toen mijn rijbewijs moest gaan halen – dat was de weddenschap – maar dat ik steeds smoesjes verzin om mijn rijbewijs niet te hoeven halen.

De agent zegt dat ik mijn rijbewijs moet gaan halen en het dan onmiddellijk moet inleveren.

HOE BUITENAARDSE WEZENS MIJN LEVEN REDDEN MAAR DE WERELD VERNIETIGDEN

In het vliegtuig zit ik naast een zelfmoordterrorist. Ik weet van niets. Hij zit bij het raam. Af en toe kijkt de zelfmoordterrorist uit het raam, dan naar mij, dan glimlach

ik naar hem. Ik lees een boek van K. Schippers over Marcel Duchamp. Ik heb het twee verjaardagen geleden gekregen van een vriend. Eindelijk kom ik eraan toe.

De zelfmoordterrorist wil het vliegtuig laten ontploffen. Zijn kleren zijn gedrenkt in een nieuwe speciale explosieve vloeistof. De vloeistof is opgedroogd en in zijn kleren getrokken. Een vonkje kan genoeg zijn. De zelfmoordterrorist heeft een aansteker in zijn broekzak, af en toe voelt hij of de aansteker er nog zit.

De zelfmoordterrorist kijkt me aan, hij wil vragen of hij erlangs mag, ik glimlach, hij wil op het toilet zijn kleding in brand steken. Ons vliegtuig stijgt, we zijn boven de wolken.

Boven de wolken verschijnen vliegende schotels. Ze schieten laserstralen naar beneden. We horen geknal en zien hoe rook en wolken zich vermengen. De zelfmoordterrorist en ik kijken door hetzelfde raam naar buiten en het vliegtuig blijft maar stijgen. De mond van de zelfmoordterrorist staat open en ik houd mijn vinger tussen de pagina's waar ik gebleven ben. Mijn boek heb ik dichtgeslagen.

LIGGELLADEN

Ik wacht tot het stoplicht op groen springt. Op de stoep ligt een grote vis met een gat in zijn wang. Ik ben net teruggefietst naar huis omdat ik mijn telefoon vergeten was. Een vrouw loopt naar me toe en vraagt: *'Wissen Sie wo hier ein Liggelladen ist?'* Ik schud nee. *'Wissen Sie es nicht?'* vraagt ze. Ik schud weer nee. De vrouw loopt weg, in de richting van mijn huis. Ik kijk naar de vis, het gat is groot

en zwart. Auto's rijden voorbij. Aan de overkant van de weg wacht een oude man. Ook op de fiets. Hij rijdt spook. 'Heb je wel op het knopje gedrukt?!' roept hij naar me met een hand aan zijn mond. Het licht springt op groen. De man en ik passeren elkaar. Ik kijk hem niet aan. Ik heb een hoofd dat uitstraalt of ik van alles weet. Mensen vragen me van alles. De mensen weten niet dat ik niets weet. Ik weet bijvoorbeeld niet hoe die vis daar gekomen is. Is hij zelf naar het stoplicht gekropen? Heeft iemand hem daar neergelegd? Was de vis een man die een tovenaar beledigde en heeft die tovenaar hem toen veranderd in een vis? En als kers op de taart een gat in zijn wang gebrand? Is het wel een hij?

Ik trap door en voel de wind langs mijn lege hoofd. Ik hoor het geluid van panfluit spelende indianen.

JEUGDPUISTJES

De man heeft geen jeugdpuistjes meer. Hij is inmiddels vierendertig en mist ze nog iedere dag. Hij mist het om voor de spiegel te staan, met zijn wijsvingers tegen de zijkant van het puistje te drukken en de droge *splut* tegen de spiegel te horen.

Via een datingsite zoekt de man contact met een jongen van zeventien. Aan de foto van de jongen te zien heeft hij lekker veel jeugdpuistjes. Al blijft het altijd lastig zoiets goed te zien op een foto op internet.

Ze spreken af bij de man thuis.

De jeugdpuistjes van de jongen zijn prachtig. Ze zitten zelfs op zijn hals. De jongen ziet eruit alsof iemand hem heeft bekogeld met natte propjes rood crêpepapier.

De man geeft de jongen iets te veel wijn. Ze drinken wijn op de bank. De man heeft ook toastjes en lekkere kaasjes in huis gehaald. De jongen laat het zich goed smaken.

Als de jongen een fles wijn heeft leeggedronken, zegt hij dat hij even een seconde zijn ogen dichtdoet.

De man maakt voor de jongen ruimte op de bank.

De jongen gaat liggen en valt meteen in slaap.

De man houdt een kleine handspiegel boven het gezicht van de jongen. Met zijn middelvinger en zijn duim knijpt hij in de puistjes. Als de pus uit het puistje spuit rollen er tranen uit de gesloten ogen van de jongen. De pus raakt de handspiegel net niet.

De man richt zich op een volgend puistje.

Als de man alle puistjes van de jongen heeft uitgeknepen, legt hij de handspiegel weg. Hij heeft de spiegel minder vaak geraakt dan hij had gehoopt. De man loopt met zijn wijsvinger en zijn middelvinger over de uitgeknepen puistjes. Met een robotstem zegt hij: 'Landing geslaagd, Houston. Ga de planeet verkennen. Over.'

KARAF

Mijn moeder is jarig. Ze viert haar verjaardag, ik moet erheen, ik wil het niet, maar ik moet in de gunst van mijn ouders blijven, ik heb ze nog nodig. Ik ga bijna verhuizen. Mijn vader kan goed houtwerk schilderen, mijn moeder kan goed kastjes indelen.

Door de regen fiets ik van mijn woonplaats naar het nieuwbouwdorp waar ik ben opgegroeid. Mijn ouders wonen er nog steeds. Toen ze er kwamen wonen steeg de

waarde van hun huis ieder jaar. Op iedere verjaardag vertelden mijn ouders dat de waarde van hun huis weer gestegen was.

De banden van mijn fiets zitten vol lucht.

Bij mijn ouders thuis staan grote karaffen wijn en bier op tafel. De huiskamer zit vol buurvrouwen en buurmannen. Ze kauwen op nootjes en toastjes. Mijn ouders vertellen dat de waarde van hun huis aan het dalen is. Een buurvrouw kijkt me aan en klopt met haar hand op de lege stoel naast haar. Ik ga op de lege stoel zitten. De buurvrouw vraagt hoe het met me gaat. Voor ik iets kan zeggen, zegt ze dat het met haar zoon heel goed gaat. Ze zegt dat haar zoon een toppositie heeft bij een bedrijf. De laatste keer dat ik haar zoon zag, was hij acht jaar oud en moest hij huilen omdat we hem in een plas hadden geduwd en hem dwongen modder te eten. De buurvrouw zegt dat haar zoon helemaal op zijn carrière gericht is. 'Heel anders dan jij,' zegt ze. Ik knik.

Ik denk aan de rotbaantjes die ik al sinds mijn achttiende heb en aan de publicaties die ik op mijn naam heb staan en aan alle plekken waar ik voorgelezen heb en aan het royaltyoverzicht van mijn boek en aan alle uren die ik heb besteed aan wat dan mijn kunst moet zijn en dat ik al die tijd ook had kunnen besteden aan het leren van minstens tien vreemde talen of het afronden van een opleiding en dat ik dan nu ook rijk en gelukkig had kunnen zijn, en ik knik.

De buurvrouw steekt haar vinger op naar mijn vader en wijst op haar lege glas. Mijn vader loopt naar haar toe en vult haar glas bij uit een karaf wijn die naast haar lege glas op tafel staat.

WE SMEERDEN SLAGROOM AAN DE KERK

We kochten een pakje vloeibare slagroom.
We letten op de houdbaarheidsdatum.
We zetten het pakje enkele uren in de koelkast.
We klopten de slagroom in een metalen kom.
Met een elektrische mixer.
We voegden een eetlepel suiker toe.
We klopten de slagroom stijf.
We staken de eetlepel in de kom.
We liepen naar de kerk toe.
Met de lepel smeerden we de slagroom aan de kerk.

HOE IK ALS ZESJARIGE MIJN TANDEN VERLOOR

Ik had de leeftijd bereikt waarop ik mezelf eindelijk een echte kleuter mocht noemen. Ik kreeg een grote bruine knuffelbeer in een rode tuinbroek. Ik noemde de beer Annabel, naar mijn lievelingsliedje. Op de tuinbroek van Annabel was een grote gele zon geborduurd, die ik er in een paar weken met mijn tanden af knaagde. Annabel sliep bij mij in bed, niet onder de dekens, ze zat naast mijn kussen, met haar rug tegen de muur. De tuinbroek had een vakje waar ik soms spulletjes in stopte.

Op mijn zesde begonnen mijn tanden los te zitten. Volgens mijn moeder een natuurlijk proces. Mijn eerste losse tand slikte ik door toen ik een appel at. Ik moest een week lang op een potje poepen. Mijn moeder en ik ontleedden mijn poep met een vork op zoek naar mijn eerste verloren melktand. We vonden hem niet en na een week

poeppe ik weer op het grotemensentoilet.

Mijn tweede losse tand hielden we goed in de gaten. Toen hij loskwam zei mijn moeder dat ik hem onder mijn kussen moest leggen. Wanneer ik sliep zou de tandenfee komen, mijn tand meenemen en er een kwartje voor in de plaats leggen. Als kind was ik gek op geld. Ik dacht dat ik later rijk zou worden. Later ontdekte ik dat ik nooit rijk zou worden en begon ik uit zelfbescherming neer te kijken op materieel bezit. Sommige klasgenootjes kregen een gulden of een rijksdaalder voor een tand. Alle kindertanden waren gelijk voor de tandenfee, maar sommige kindertanden waren kennelijk gelijker dan andere.

Ik ging slapen met mijn tand onder mijn kussen en voelde voor ik ging slapen telkens met mijn tong aan de plek waar de tand had gezeten. Met mijn tong bewoog ik mijn andere loszittende tanden heen en weer en ik probeerde uit te rekenen hoeveel mijn melkgebit me ging opleveren.

De volgende ochtend lag er een kwartje onder mijn kussen en was mijn tand weg. Ik stopte het kwartje in mijn mond en sabbelend op het kwartje bedankte ik de tandenfee.

De dagen daarop vond ik het vreemd dat ik er niets van had gemerkt dat de tandenfee op mijn kamer was geweest. Ze was een professional, maar toch.

Ik voelde aan mijn tanden en duwde met mijn tong net zo lang tegen de meest losse tand tot hij krakend losliet. Ik liet de tand aan mijn moeder zien. 'Leg hem maar weer onder je kussen, dan krijg je een kwartje van de tandenfee,' zei ze.

's Nachts fluisterde ik in het donker: 'Tandenfee? Ik doe mijn tand in het vakje van Annabel. Oké?'

De volgende ochtend zat mijn tand nog in het vakje van Annabel.

Ik ging naar beneden en zei tegen mijn moeder dat de tandenfee mijn tand niet had opgehaald. Mijn moeder zei dat ze de tandenfee gesproken had, dat de tandenfee naar mijn tand had gezocht onder mijn kussen, dat ze tussen mijn bed en matras had gezocht, onder mijn bed had gekeken en de tand nergens had kunnen vinden.

Als ik naar enge films met monsters keek, was ik nooit bang. Ik wist dat de films zich in Amerika afspeelden en dat wanneer de monsters naar Nederland wilden komen, ze met het vliegtuig moesten reizen. Het vliegtuigpersoneel zou de monsters nooit toelaten in het vliegtuig, ik wist het zeker.

Ik knikte, at een boterham met hagelslag en wist dat mijn moeder me bedroog.

De tandenfee bestond niet. Mijn moeder haalde mijn uitgevallen tanden onder mijn kussen vandaan. Als de tandenfee niet bestond, waarom zouden andere mythische en onzichtbare figuren – Sinterklaas, de Paashaas, de Kerstman, God en Allah, de Economie – dan wel bestaan? Ik voelde me het slachtoffer van een vreemd complot. Ik werd met kwartjes dom en onder controle gehouden.

Mijn moeder zei dat ik ook een boterham met smeerkaas moest eten, dat was goed voor me.

KNIKKERS

In de dierenwinkel vraagt een vrouw of we knikkers verkopen. Ze trekt haar rechterschoen uit. Ze zegt dat de knikkers niet voor haarzelf, maar voor haar zoon zijn. Ze

wijst op haar zoon, die schuin achter haar staat. Haar zoon is drie koppen groter. Ze trekt haar sok uit. Ze laat me de onderkant van haar voet zien. Ze heeft met plakband knikkers aan de onderkant van haar tenen geplakt. Ze zegt dat ze zo haar houding corrigeert. Ze is naar veel dokters en specialisten geweest. Die hebben allemaal gezegd dat ze een medisch wonder is. Ze zegt dat haar zoon aan de beurt is, dat het tijd wordt dat hij eigen knikkers krijgt. Zij en haar zoon dragen identieke lage wandelschoenen. De zijne zijn een paar maten groter.

De vrouw vraagt of we knikkers verkopen. Ik vraag ze mee te lopen. De knikkers onder de voet van de vrouw klikken op de tegels. Ik laat hun het krat met knikkers zien. Ik zeg dat de knikkers per 250 gram worden verkocht. De vrouw zegt dat de knikkers te klein zijn. Ze wijst met haar duim op haar zoon, die schuin achter haar staat. 'Hij heeft grote knikkers nodig,' zegt ze.

Ik zeg dat dit de enige knikkers zijn die we hebben.

De vrouw zegt dat deze knikkers niet goed zijn.

De vrouw zegt dat ze hier speciaal voor de knikkers naartoe zijn gekomen.

Ze zegt dat ze anderhalf uur hebben gelopen.

Ik zeg dat het me spijt, maar dat we geen grotere knikkers hebben.

'Lekker dan,' zegt haar zoon.

De vrouw vraagt wanneer we weer knikkers binnenkrijgen.

Ik zeg dat we voorlopig geen knikkers binnenkrijgen. 'Zo hard gaan ze niet,' zeg ik.

'Dat kan ik me voorstellen,' zegt de vrouw, 'als jullie alleen kleine knikkers hebben.'

‘Je hebt er toch wel verstand van,’ zegt de vrouw, ‘of kan ik het beter aan een collega vragen?’

Ik zeg dat ik de knikkerexpert ben.

De vrouw zegt dat ze grotere knikkers nodig heeft. Met die kleine knikkers kan ze de houding van haar zoon niet corrigeren.

Ze vraagt of we de knikkers kunnen bestellen.

Ik zeg dat dat niet gaat. We hebben alleen deze knikkers. We verkopen de knikkers aan mensen die de knikkers in een vissenkom doen.

De vrouw zegt dat de houding van vissen prima is.

Ik zeg dat ze het misschien bij de speelgoedwinkel kunnen proberen. ‘Misschien hebben ze daar de goede maat knikkers voor u,’ zeg ik.

De vrouw kijkt me aan en zegt dat ze nog nooit zoiets idioots heeft gehoord.

BORDSPELLEN

Een man heeft een hond. De man komt nooit buiten. Hij zit in zijn huis, drinkt blikjes bier leeg en speelt bordspellen. Soms speelt hij dat hij wel zes verschillende spelers is. Hij blijft altijd in dezelfde stoel zitten. De man drinkt bier om rustig te blijven. Zo hoeft hij niet alle rare medicijnen die de dokter hem voorschrijft in te nemen.

De hond poept gewoon op de vloer van het huis.

De man wordt boos en schreeuwt tegen de hond dat hij een smeerlap is.

De man probeert bier in het gezicht van de hond te gooien.

Het is niet eenvoudig om bier dat in een blikje zit in ie-